

ע"פ 8557/22 - יעקב ביבס, י"ט באייר התשפ"ג נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 8557/22

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט ח' כבוב
כבוד השופטת ר' רונן

המערער: יעקב ביבס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
בת"פ 26821-12-20 שניתן ביום 03.11.2022 על ידי
כבוד השופטת תמר בר אשר

תאריך הישיבה: י"ט באייר התשפ"ג (10.5.2023)

בשם המערער: עו"ד סאני שייקיס
בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

פסק-דין
השופט ח' כבוב:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ת' בר אשר) בת"פ 26821-12-20 מיום 03.11.2022, בגדרו הושתו על המערער 8.5 שנות מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים.

כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון

1. המערער הורשע, על-פי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. על-פי כתב האישום, בתמצית, בימים 24.11.2020 ו-26.11.2020, ביצע המערער שורת מעשי הצתה; וזאת, לאחר שצרך אלכוהול בניגוד לצו הפיקוח שהוטל עליו במסגרת הליך פיקוח עברייני מין, שנדון בבית משפט השלום לנוער בירושלים (פע"מ 15827-11-19; להלן: צו הפיקוח).

2. ובהרחבה: ביום 24.11.2020, לאחר שהמערער צרך אלכוהול, בניגוד לצו הפיקוח, הוא הצטייד בג'ל אלכוהולי, במצית טורבו ובמכשיר קשר שבאמצעותו התאפשר לו להאזין לדיווחים של אנשי כוחות ההצלה והרפואה. בשעה 03:00 או בסמוך לכך, גרם המערער להצתה בחניון רכבים הנמצא ברחוב סורוצקין בירושלים, המצוי מתחת לרחבת מבנים בהם מתגוררות כ-120 משפחות. לאחר שהמערער ווידא שהאש התפשטה, הוא יצא מהחניון. בהמשך לכך, בהגיעו לביתו, האזין המערער באמצעות מכשיר הקשר לדיווחים על השריפה; והבחין בכוחות הכיבוי בהגיעם למקום השריפה - כוחות, אשר פעלו שעות ארוכות לחילוץ דיירי הבניינים מתוך השריפה.

שריפה זו, גרמה לנזקים לעמודי הבטון התומכים בתקרת החניון, לשריפת 12 כלי רכב שהיו בחניון, ולנזקי רכוש רבים בבתיהן של עשרות משפחות. זאת ועוד, עשרות משפחות נותקו מהחשמל למשך ימים ממושכים, ודיירים רבים נקלעו בעקבות השריפה למצוקה נפשית ונזקקו לטיפול בטרומה שחוו.

כתב האישום ממשיך ומפרט כי ביום 26.11.2020, שב המערער וצרך אלכוהול בניגוד לצו הפיקוח, והחליט לבצע הצתות נוספות, לא לפני שהצטייד במכשיר הקשר, בג'ל האלכוהולי ובמצית הטורבו. תחילה, בשעה 21:30 או בסמוך לכך, הצית המערער את ארון החשמל שבחדר המדרגות בבניין שברחוב סורוצקין בירושלים. כתוצאה מכך, התלקחה שריפה בחדר המדרגות אשר כותבה תודות לצוות כיבוי שהגיע למקום. המערער נותר באזור השריפה, ובשלב מסוים שב לחדר המדרגות, צילם מספר תמונות של השריפה ופרסם אותן ביישומון "ווטסאפ" בקבוצה המכונה "במת החדשות", העוסקת בדיווחים ובידיעות חדשותיות (להלן: קבוצת העדכונים). כתוצאה מהשריפה האמורה, נגרמו נזקים לחדר המדרגות.

לאחר כשעתיים, המערער הצית אוטובוס ריק מאדם אשר חנה ברחוב הרב גרוסברג בירושלים. המערער נטל מרחוב סמוך מזוודה המכילה ספרי קודש, הניחה מתחת לאוטובוס כשהיא פתוחה, והצית את הספרים באמצעות מצית. כתוצאה מכך, התלקחה שריפה בחלקו האחורי של האוטובוס, אשר גרמה לנזקי עשן ופיח בחלל האוטובוס ולשריפת חלקו האחורי לרבות המנוע. המערער הזעיק את כוחות ההצלה, וצוות כיבוי הצליח להשתלט על האש ולמנוע את שריפת האוטובוס כליל. בזמן פעולת הכיבוי, צילם המערער תמונות, ופרסם אותן בקבוצת העדכונים.

עוד באותו הליל, בשעה 00:30 לערך, הצית המערער ארון חשמל ועגלת תינוק שהיו בגרם המדרגות של בניין מגורים ברחוב עלי הכהן בירושלים. אחד מדיירי הבניין אשר הריח את השריפה, כיבה אותה ומנע את התלקחותה.

זמן קצר לאחר מכן, הצית המערער גזיר נייר בתוך ארון שירות בחדר המדרגות בבניין נוסף ברחוב יוסף זיו. למרבה המזל, גזיר הנייר לא התלקח וכך נמנע נזק שהיה יכול להיגרם כתוצאה מניסיון הצתה זה.

המערער לא הסתפק בכך, וסמוך לאחר השעה 00:40 הצית צבר סכך ושני זוגות אופניים שהיו בפנית חדר המדרגות של בניין ברחוב יוסף זיו בירושלים. בסמוך לכך, הוא הניח קרטון מתחת לרכב חונה בכניסה לבניין והציתו, עד שהתלקחה שריפה באזור גרם המדרגות של הבניין. כוחות כיבוי שהגיעו למקום הצליחו למנוע את התפשטותה של שריפה זו, אך היא גרמה לנזקי שריפה ופיח ונזק לרכוש.

לבסוף, המערער עורר את חשדם של תושבים ברחוב יוסף זיו בירושלים, ואחד מן התושבים מסר למשטרה כי הבחין במערער מצית קרטון. כוחות משטרה שהיו במקום ניסו לעכב את המערער, אולם כאשר השוטרים ניסו לבצע במערער חיפוש - הלה בעט בשוטרים, ואף ניסה לנשוך ולהכות אותם.

3. בגין המעשים המתוארים לעיל, יוחסו למערער שלוש עבירות של הצתה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 448 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שתי עבירות של ניסיון הצתה לפי סעיפים 448 סיפא ו-25 לחוק העונשין; עבירה של הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין; שתי עבירות של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 22(א)

לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006; ועבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

4. ביום 02.12.2021 הורשע המערער בעובדות כתב האישום המתוקן, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש. ההסדר כלל מספר הסכמות דיוניות, וביניהן, כי יוגש תסקיר לעונש מטעם שירות המבחן, וכן חוות דעת פסיכיאטריות מטעם שני הצדדים. עוד הוסכם, ביחס לטיעונים לעונש, כי המשיבה תעתור לשני מתחמי ענישה בגין שני האירועים שבהם הורשע המערער: מתחם של 3.5-7 שנים לאירוע הראשון, ומתחם של 4-8 שנים בגין מכלול העבירות שבוצעו באירוע השני; ואילו המערער יהיה רשאי לטעון כי מתקיימת בו "הקרבה לסייג לאחריות פלילית" לפי סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין, והנסיבות הקבועות בסעיף 40ט(א)(6) ו-(7) לחוק העונשין (להלן גם: הנסיבות המקלות).

5. בהתאם להסדר הטיעון, הצדדים הגישו חוות דעת פסיכיאטריות בעניינו של המערער, והמומחים מטעם הצדדים נחקרו על חוות דעתם. המומחים הפסיכיאטרים מטעם שני הצדדים היו תמימי דעים ביחס לכך שהמערער אינו סובל ממחלת נפש הפוגעת בכושר שיפוטו או בבחון המציאות; וכן ביחס לכך שהמערער סובל משילוב של פירומניה, הפרעת אישיות אנטי סוציאלית ושימוש לרעה בחומרים פסיכואקטיביים. עם זאת, הצדדים נחלקו ביחס לקרבת המערער לסייג לאחריות פלילית, וכן באשר ליכולתו של המערער להבין את הפסול במעשיו ואת משמעותם, או להימנע מביצועם.

6. יצוין, כי לאחר הכרעת הדין, הודיעה באת-כוח המערער כי היא מוותרת על הגשת תסקיר לעונש מטעם שירות המבחן, וכי תכלול בחומר הראיות מטעמה את תסקיר המעצר, אך לצורך פירוט נתוניו האישיים של המערער. מנגד, באת-כוח המשיבה טענה כי יש להורות לשירות המבחן להגיש תסקיר לעונש בעניינו של המערער.

גזר הדין

7. בגזר דין מפורט ומנומק, שבמרכזו ניצבה שאלת אבחנתו הנפשית של המערער, נקבע, כי בנסיבות הנדונות המערער יכול היה להבין את החומרה שבמעשי ההצתות שביצע, את הפסול במעשיו ואת משמעותם, וכי הוא היה יכול להימנע מביצוע מעשיו (סעיף 40ט(א)(6) ו-(7) לחוק העונשין). כן נקבע, כי לא מתקיימת הקרבה לסייג לאחריות פלילית (סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין). למסקנה זו הגיע בית משפט קמא לאחר בחינה מעמיקה של חוות הדעת, לאחר שנשמעו בפניו עדויות המומחים מטעם הצדדים, ומשמצא את חוות דעתו של מומחה המשיבה כעדיפה. מחוות דעת זו עלה כי "המעשים הם לא תוצאות של דחף לא בר שליטה. מדובר במעשים מתוכננים ללא חרטה, ללא אמפתיה כלפי הקורבנות".

8. אשר לתסקיר שירות המבחן, בית משפט קמא קבע שבנסיבות הקונקרטיות של העניין דנא, וביניהן עובדת קיומה של חוות דעת פסיכיאטרית - לא קיים צורך לקבל תסקיר משירות המבחן. זאת, מבלי להכריע בשאלה העקרונית האם נאשם (המיוצג על-ידי עורך-דין) יכול לוותר על הגשת תסקיר לעונש בעניינו, או אף לסרב להגשתו.

9. בקביעת מתחם העונש ההולם, בית משפט קמא עמד על הערכים המוגנים שנפגעו באופן קשה ומשמעותי ממעשיו של המערער, ועל כך שבעניינו מדובר בהצתה "במדרג חומרה מהגבוהים ביותר". נקבע, כי בגין מעשיו של המערער, ייקבעו שני מתחמי ענישה - לכל אחד מהלילות בהם בוצעו העבירות. בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הראשון מליל 24.11.2020, נע בין 3.5 ל-7 שנות מאסר בפועל; ובגין האירועים מליל 26.11.2020, מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל; כך שמתחם העונש הכולל נע בין 7.5 ל-15 שנות מאסר. לצד זאת, הוטעם כי מדובר במתחמים נמוכים, אשר אלמלא הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, שבמסגרתו המשיבה התחייבה שלא לעתור למתחמים גבוהים יותר, כפי שפורט לעיל -

היה מקום להחמירם באופן משמעותי.

10. בגזירת עונשו של המערער בגדרי מתחם העונש, נשקל לחומרה עברו הפלילי. מנגד, ניתן משקל של ממש לנסיבות חייו הקשות; לכך שהודה במעשי העבירה; וכן למצבו הנפשי. בהתאם לאלה, נקבע כי יש למקם את עונשו של המערער בסמוך לתחתית מתחם העונש שנקבע בעניינו - והושת עליו עונש מאסר בפועל לתקופה של 8.5 שנים, לצד מאסרים מותנים.

מכאן הערעור.

תמצית טענות הצדדים

11. לטענת המערער, בתמצית, שגה בית משפט קמא משקבע כי לא מתקיימות בעניינו הנסיבות המקלות, תוך העדפת חוות דעת מומחה המשיבה. נטען, כי העובדה שהמערער סובל מהפרעה נפשית מסוג פירומניה, כשלעצמה, די בה כדי להצדיק קביעה בדבר התקיימות הנסיבות המקלות בעניינו; וכי בית משפט קמא נקלע לכלל טעות כאשר סבר כי לצורך התקיימות הנסיבות המקלות נדרש שיתקיים בנאשם מצב של "היעדר יכולת" לשלוט במעשיו. לחילופין, נטען כי גזר הדין אינו נותן ביטוי מספק לנסיבותיו האישיות החריגות של המערער, וכי יש בנסיבות אלו כדי להצדיק הקלה בעונשו.

12. מנגד, המשיבה טענה, בעיקרו של דבר, כי המערער לא עמד בנטל להוכיח את התקיימות הנסיבות המקלות. נטען כי בית המשפט המחוזי ביצע בחינה אינדיבידואלית של נסיבות המערער, והגיע למסקנה שאליה הגיע ביחס ליכולותיו האישיות ובדבר היעדר קרבתו לסייג; וכי לא ניתן לקבל את הטענה הגורפת של המערער בדבר היחס שבין פירומניה לבין הנסיבות המקלות. כן נטען, כי נסיבותיו האישיות של המערער נשקלו כהלכה, בשים לב למתחם העונש שנקבע בעניינו ולמיקומו במתחם זה.

הדין והתסקיר שהוגש בעקבותיו

13. בדיון שנערך לפנינו ביום 10.05.2023, שבו הצדדים על עיקר טענותיהם שבכתב. באת-כוח המערער הוסיפה וטענה בדבר הקשיים שחוה המערער במאסר, ובדבר היעדר יכולתו של שירות בתי הסוהר לספק לו הגנה וטיפול. מנגד, באת-כוח המשיבה הדגישה את העובדה כי המערער הפר את צו הפיקוח וצרך אלכוהול בטרם ביצע המעשים המיוחסים לו, באופן המרוקן מתוכן את טענותיו ביחס לקרבה לסייג לאחריות פלילית. עוד נטען, כי מברור מול שירות בתי הסוהר, המערער נמצא כיום בהשגחה צמודה ואף יש מצלמות בתא מאסרו.

14. בסיום שמיעת טיעוני הצדדים, עמדנו על כך כי נוכח מאפייניו הייחודיים של המערער, לא יהיה זה נכון לתת החלטה בערעור, מבלי שיתקבל תסקיר המתייחס לנסיבות העדכניות של המערער. לפיכך, קבענו כי שירות המבחן יכין תסקיר בעניינו של המערער, ולאחר קבלתו תינתן לצדדים האפשרות להגיש התייחסותם בנדון.

15. ביום 11.06.2023 התקבל תסקיר בעניינו של המערער מטעם שירות המבחן (להלן: התסקיר העדכני), בו פורט על אודות נסיבותיו האישיות הקשות של המערער, כפי שאלו עלו גם מחוות דעת המומחים ומתסקירים קודמים בעניינו. שירות המבחן התרשם כי המערער בעל נתונים אישיותיים מורכבים וקווים ילדותיים ומניפולטיביים; כי מדובר במי שמאופיין בבעיות רגשיות והתנהגותיות ומגלה התנהגות פוגענית כלפי סביבתו, תוך קושי בוויסות דחפים אלימים ומיניים. כמו כן, עלה הרושם כי מדובר באדם בעל עיסוק מוגבר בהתנהלותו המינית, בדחף להצית אש ולסיפוק הנלווה לכך, ולשימוש לרעה באלכוהול. נוסף על כך, שירות המבחן התרשם מהיעדר אמפתיה לנפגעים מהשלכות מעשיו; ומצא כי תכניות שיקומיות בהן המערער לקח חלק לאורך השנים לא צלחו, נוכח מאפייניו והתנהלותו. עוד פורט, כי "ללא טיפול מעמיק בתחום ההתמכרויות, המין והפירומניה, [המערער] נמצא בסיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק מסכנת

כלפי עצמו וכלפי סביבתו". לצד זאת, צוין כי המערער לא מעוניין להשתלב בטיפול בתחום ההתמכרות ועבריינות המין, אלא בטיפול בפירומניה בלבד - לכך אין מענה בשירות בתי הסוהר; וכי מבירור שנערך מול שירות בתי הסוהר עלה שנכון לימים אלו, המערער אינו משולב בטיפול, נוכח הגדרתו כאסיר בהשגחה ובשל מצבו הנפשי.

אשר לתנאיו במאסר, עלה כי המערער שוהה, נכון למועד עריכת התסקיר, באגף טעוני הגנה, בחדר השגחה עם תומך, ומרגיש טוב בנוכחותו. כמו כן, צוין כי המערער חש בטוב מבחינה פיזית ומטופל תרופתית בתחום הנפשי; וכי נכון למועד עריכת התסקיר, אין לו כוונה לפגיעה עצמית.

16. ביום 18.06.2023, התקבלו התייחסויות הצדדים לאמור בתסקיר שירות המבחן. המשיבה שבה על עמדתה כי אין מקום להקל בעונשו; ואילו המערער טען כי מהתסקיר עולה בבירור שאין, ולא יהיה, לשירות בתי הסוהר מענה טיפולי הולם עבורו, וכי עולה חשש שייפגע במאסרו - בין אם על-ידי אחרים, בין אם על-ידי עצמו.

דין והכרעה

17. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בפסק הדין או כאשר העונש חורג באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ע"פ 1925/23 מדינת ישראל נ' הדוואן, פסקה 7 (07.08.2023)). לאחר שנתתי דעתי על טענות הצדדים, מזה ומזה, אלו בכתב ואלו שבעל-פה, וכן לתסקיר העדכני ולהתייחסויות הצדדים לאמור בו - באתי לכלל מסקנה כי המקרה דן אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות, ולפיכך דין הערעור להידחות.

18. כאמור לעיל, בפני בית המשפט הונחו חוות דעת פסיכיאטריות מפורטות בעניינו של המערער. המומחים שערכו את חוות הדעת הללו אף נחקרו על חוות דעתם - ולאחר שבית המשפט התרשם מהמומחים, באופן בלתי אמצעי, בית המשפט סמך ידו על חוות דעתו של מומחה המשיבה. כידוע, ככלל, ערכאת הערעור תימנע מלהתערב בקביעתה של הערכאה הדיונית בכל הנוגע להעדפתה של עדות מומחה אחת על-פני רעותה, ואין אני מוצא במקרה זה הצדקה לסטות מכך (ראו למשל: ע"פ 6038/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 82 (05.01.2023)).

19. זאת ועוד, בית משפט קמא הבהיר בגזר הדין כי לצורך התקיימות הנסיבות המקלות לא נדרש להראות שהנאשם היה נעדר יכולת לשלוט במעשיו, אלא די בכך ש"מצבו הנפשי של הנאשם משפיע על יכולתו להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעותו או שמצבו הנפשי פגם ביכולתו להימנע מהמעשה או פגם במידת שליטתו במעשה" (ההדגשות הוספו - ח' כ'). לצד זאת, נקבע כי המערער לא עמד בנטל להוכיח שההפרעות הנפשיות שמהן הוא סובל מקיימות את הדרישה האמורה, וכי למעשה אף הוכח כי המערער היה מודע היטב ליכולתו לשלוט בדחפיו, ואף צרך אלכוהול על מנת להתגבר על העכבות שהיו לו ביחס לביצוע העבירות. בנסיבות אלה, איני מוצא כי נפל פגם בקביעת בית משפט קמא כי בעניינו של המערער לא מתקיימות הנסיבות המקלות.

20. גםביחס לעונש שנגזר על המערער בגדרי המתחם שנקבע בעניינו - לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא. גזר הדין מפורט, מנומק ויסודי, 'לא השאיר אבן לא הפוכה', ונתן ביטוי לעומקם של הטענות השונים, תוך שמכלול נסיבותיו האישיים של המערער נלקחו בחשבון.

21. אמנם, הענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה, כתלות בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. כך בין היתר, יש להבחין בין הצתה של נכס בנסיבות שאין חשש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר, לבין הצתה בה קיים חשש ממשי כי השריפה תתפשט תוך פגיעה אפשרית בגוף ובנפש. גם תוצאות השריפה וזיקה יילקחו בחשבון בעת קביעת העונש; וכן ערך הרכוש שהוצת ומספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה (ע"פ 1727/14 מימון נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (06.01.2015)).

22. שקלול השיקולים השונים ונסיבותיו של המקרה דנא - מאששים את קביעת בית משפט קמא כי אכן, מעשיו של המערער מצויים בדרגת חומרה גבוהה למדי. היטיב לתאר זאת בית משפט קמא:

"ההצתה הראשונה הייתה באישון לילה במתחם שבו חמישה בניינים ובו כמאה ועשרים דירות שבהן גרות משפחות ברוכות ילדים. אף חלק ניכר משאר ההצתות היו בבתי מגורים (בחדרי מדרגות) או סמוך אליהם. ההצתה הראשונה התפשטה במהרה לדירות רבות שניזוקו ונותקו מתשתיות חיוניות למספר ימים, חלקן ניזוקו באופן קשה מאד ובשל כך, שיקומן נמשך זמן רב. פוטנציאל הפגיעה בגוף היה רב, אך במזל ובשל הימלטות בני המשפחות באמצע הלילה מדירותיהן, לא הייתה פגיעה בנפש. הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הייתה אפוא, בעוצמה גבוהה מאד".

לכך יש להוסיף, את ההתארגנות המוקדמת של המערער; את היקף ההצתות; ואת העובדה כי כלל ההצתות התרחשו בשעת ליל - עת דיירי הבניינים לנו במיטותיהם. מבלי להכביר במילים, די אם יוזכר כי רבות נכתב על חומרתה של עבירת ההצתה, הידועה בכך ש"ראשיתה גפרור, ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל, פסקה ה (18.03.2007)).

בראי האמור, ובשים לב לעונש המרבי הקבוע בחוק ביחס לעבירת הצתה אחת; למגמת הפסיקה להחמרת 'תג המחיר' הקבוע בצידה של עבירת ההצתה; וכן לעובדה כי המערער הורשע אף בעבירות של הפרת צו פיקוח והפרעה לשוטר - איני מוצא כי עונשו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה (ראו והשוו, מיני רבים: ע"פ 4137/00 קדושיאן נ' מדינת ישראל (05.09.2000); ע"פ 9226/11 גוזלנד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (08.10.2013); ע"פ 3450/17 דמתי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.01.2018)).

23. חרף כל האמור, ובשים לב לנסיבותיו של המערער, אשר אין חולק שחריגות וייחודיות הן - מצאנו לנכון, כפי שהוצג לעיל, להפנותו לקבלת תסקיר משירות המבחן. ברם, עם כל הצער שבדבר, התמונה שהתקבלה מן התסקיר העדכני אינה מעודדת, בלשון המעטה. לפיכך, בשים לב למסוכנות הנשקפת מהמערער כמו גם היעדר אופק שיקומי, האינטרס הציבורי מצדיק את הרחקתו של המערער, כקביעת בית משפט קמא, לפחות בשלב זה, מהציבור.

זאת ועוד. התרשמתי כי שירות בתי הסוהר מודע למצבו של המערער, ופועל להתאים את תנאי מאסרו לנסיבותיו המורכבות. חזקה על שירות בתי הסוהר כי הוא ערוך להעניק טיפול הולם לאסירים המצויים בפיקוחו (ראו: רע"פ 5122/23 אבו ג'אנם נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (06.07.2023)), וחזקה זו לא נסתרה בענייננו.

24. לאור כל האמור לעיל, אציע לחברי ולחברתי לדחות את הערעור על גזר הדין.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ר' רונן:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

עמוד 6

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ח' כבוב.

ניתן היום, ז' באלול התשפ"ג (24.8.2023).

שופטת

שופט

שופט
